

kom, havde været meget optaget af en fremkommen Plan til en Flytning af Tivoli.

»Jeg lagde godt Mærke dertil,« sagde Aron Israel. »Og jeg har derfor ogsaa gaaet og kæmpet med Lysten til at skrive Dem til. Jeg syntes, De skulde dog ikke være uvidende om, at der var Folk herhjemme, hvem Deres stolte og frejdige Tro paa Menneskehedens Udviklingsmuligheder og Deres hele Storsyn paa Fremtidens Naturerobringer har varmet og opbygget. Ja . . . jeg bruger med Forsæt det Ord. Efter min Mening hører Deres Bog til den sande Opbyggelseslitteratur; den virkede paa mig som et Foraarspust, — lidt hovedsvimlende men saa velgørende muldfrisk. Jeg ønsker inderlig, at Deres Natur-evangelium vilde blive taget ret til Hjerte af vor kære Ungdom herhjemme, der jo stadig behandler Realkundskaberne med en uforstandig Overseenhed og rimeligvis derfor saa sørgelig let forknytted af Livet.«

Per havde lempelig trukket sin Haand til sig; han var bleven rød.

Saadan gik det ham altid. Med al sin udæskende Selvfølelse, alle sine bryndefulde Drømme om Hæder og Beundring blev han forlegen, saasnart Nogen for Alvor udmærkede ham. Da han nu tilmed i denne Tid havde en naturlig Sky for at komme for dybt ind paa Omtalen af sine